

רצח המשפחות

"אין לי יותר כלום בתיים"

בבתיהן בקיבוץ גור ובחיפה יושבות משפחות זר־אביב ואלמקיאס ומתקשות לעכל את האסון שונח עליהן ברגע אחד נורא • אין לי יותר נכדים, בוכה מרגלית אלמקיאס, ששני נכדיה הקטנים, לירן ונויה, נהרגו בפיגוע הנורא יחד עם בתה קרן, חתנה בצלאל ואמו ברוריה • הכול נגמר, בוכה סופי, אחותו של בצלאל, שאיבדה אם, אח, גיסה ואחיינים • לאחר הפיגוע נפגשו ההורים השכולים משני הצדדים ובכו דקות ארוכות. ואין נחמה

מאת ישראל מושקוביץ, כתב "ידיעות אחרונות" הם היו משפחה מאושרת, עם שני נכדים קטנים, שיצאה לבלות בשבת בצהריים. אבל ברגע אחד נרצח נמוחקי שלושה דורות – הסבתא, ברוריה זר־אביב (59), בנה בצלאל (30), אשתו קרן (29) ושני ילדיהם, לירן (4) ונויה בת השנה. כולם נדרגו בפיגוע הנורא במסעדת "מקסיס" בחיפה. "הוא היתה הפרח שלנו, ילדה טובה, רחמנית, יפה, החלום של המשפחה. הם היו הנכדים היחידים שלי. אין לי יותר בלום", אמר שלושם ברמעות שמעון אלמקיאס, אביה של קרן.

קור בקניון "קסטרא" קפצה המשפחה למסעדה "מקסיס". כשמעו בני המשפחה בקיבוץ על הפיגוע במסעדה, ניבא להם ליבם רעות. הם ידעו שהסבתא, ההורים והילדים היו באזור. "מהצפייה בטלוויזיה הכנתי שקרה אסון", סיפרה סופי מור, חי, אחותו של בצלאל ובתה

המר גדיה של משפחת זר־אביב

האסון שהיכה במשפחות זר־אביב ואלמקיאס ותירד את בני המשפחה המזומים, כואבים, מתקשים לעכל. "איברתי ממש אמא", בכה דוד אלמקיאס, אחיה של קרן. "היא היתה כמו אמא נוספת. היא היתה הלב של המשפחה. אני פשוט לא יודע מה נעשה בל" עדיה".

ביום שישי האחרון, יום לפני הפיגוע, יצאה קרן עם נוייה בתה לבריקה רפואית בבית החולים "בני ציון" בחיפה ונכנסה למה שהפך לביקורה האחרון בבית הוריה בשכונת קריית שפרים נצח שכחיפה. שוחקנו עם נוייה, הנכדה שלנו, שיחורה בכאב מרגלית אלמקיאס, אמה של קרן. "הכול היה נחמד. עכשיו אין לי יותר נכדים".

בשבת, דקות לפני הפיצוץ הנורא, פגשה חנה אלמקיאס, רודתה של קרן, את קרן, בעלה בצלאל (צליק) והילדים בקניון "קסטרא" שכחיפה. "לא שמתי תי בפגישה הזו", סיפרה שלושם הרר דה בצער. "קרן נישקה אותי, אבל משום מה היתה לי תחושה רעה. פשוט הרגשתי שמשוהו רע עומד לקרות. יצאתי מהקניון ואמרת לי לבעלי שאנו חיים במדינה של אסונות, ואז סיפרו לנו על הפיגוע".

משפחת זר־אביב התגוררה בקיבוץ יגור. הוריו של בצלאל, ברוריה וסרדי, עברו לקיבוץ לפני כ־18 שנה, וכשבצ' לאל וקרן התחתנו, עברה גם קרן לקיבוץ. ביום ראשון היה אמור לירן הקטן לחגוג את יום הולדתו הרביעי, ובשבת בצהריים יצאו בצלאל וקרן עם ילדיהם הקטנים ליום של כייף, לאחר הבנייה הצטרפה הסבתא ברוריה. לאחר הבנייה

של ברוריה, המתגוררת אף היא בקיבוץ, הם היו בקניון ודיברנו משם את השיחה האחרונה. הם היו שמחים, רגילים ואופטימיים. דיברתי עם אמא שלי ברוריה, ולא היתה לי שום תחושה שמי שזה עומד לקרות. אם רק היתה לי תחושה כזו, הייתי מזהירה אותם ומבקש שת שלא ייכנסו למסעדה... אחרי שש מענו על הפיגוע ניסינו להתקשר, והם לא ענו. הבנתי שהכול נגמר".

זמן קצר לאחר מכן התקשרה אחותו של בצלאל לבית משפחת אלמקיאס בחיפה ודיווחה להם על האסון הכבד. "המסעדה הוו מאוד קרובה לבית שלנו, הם ממש נהרגו לי מול העיניים", בכה אביה של קרן, שמעון אלמקיאס. "הייתי כל השבת בבית הכנסת חוזרתי לבית הכנסת לתפילות מנחה וערבית, ואז הבן הרגיע לי שקרן לא עונה לסלולרי, ושקרה אסון".

הוריה של קרן התקשו לעכל את האסון המר שהיכה במשפחתם. נשי מות טהורות הלב, אמרה ברמעות מרגלית, אמה של קרן. "איברתי את השמש הנהדרת שלי. קרן תיכננה לה משך וללמוד, היא היתה מאושרת עם שני הילדים שלה. היום היינו אמורים לחגוג יום הולדת ללירן, ובמקום זה אנחנו יושבים ובוכים".

בערב יום כיפור הגיע ד"ר פרדי זר־אביב, אביו של בצלאל, לבית משפחת אלמקיאס בחיפה. במשך דקות סה לנחם ולהתנחם. ההורים והסבים השכולים בכי בידוד.

הלוויה בני משפחת זר־אביב תתקיים היום ב־3:00 אחרי הצהריים בקיבוץ יגור.

כאב האבות השכולים. שמעון, אביה של קרן, ומרדי, אביה של בצלאל, בוכים (צילום: רוני שיצר)